

IZBOR I USMJERENOST CILJU

Za nas ljude može se upotrijebiti sintagma da smo bića izbora. Motreći svagdanji život i ophođenje sa stvarnošću, s kojom se susrećemo svednevice, vidljiva je, duboko u nama utkana potreba za odabirom, izborom ili opredjeljenjem. I to u onim situacijama kada toga nismo ni svjesni, pa do trenutaka kada smo primorani donijeti odluku koja ima bitno određujuću označnicu za život. U ovom kontekstu važno je primijetiti da na taj naš izbor bitno utječe stav koji već imamo, koji smo zauzeli prema životu. Prije svega na njega utječu vrijednosti koje smo postavili kao stožere, ili kako naši stari vole reći «stožine života» oko kojih se i unutar čijeg se radijusa krećemo. Bez takvog bitnog određenja prema vlastitom životu ne može se niti stvoriti važna životna odluka koja će biti izraz naših najdubljih čežnji i nagnuća, već će to biti prepuštanje stvarnosti koja i tako donosi sve sobom. Itekako je važno u hodu k zadanom cilju pokušati svoju vlastitu životnu stazu osvijetliti, preispitati, zastajući na čas kako bismo bili sigurni da je naš put plod vlastitog izbora.

Jer, postoji ona britkoumna tvrdnja koja kaže da tek onda kada nam se neka stvarnost čini potpuno jasnom i jednostavnom, da se upravo tada valja upitati, je li nam zapravo išta jasno. Ovo pitanje primjenjivo je na svim poljima ljudskog odgonetavanja i domišljanja, a prije svega u pokušajima da čovjek sam sebi odredi temeljne prioritete svoga vlastitoga života. Vrijednosti koje će ga poput željenog vrhunca uvijek nukati na korak dalje i više. S druge strane ako ljudski život usporedimo s dugom stazom koja vodi svom iskonu, a važne odluke sa pravovremenim odabirima na važnim račvanjima, postaje nam jasnije da ukoliko duže vremena hodimo krivom stazom, u toliko ćemo trebati više vremena i truda kako bismo se vratili na mjesto na kojem smo krenuli krivim smjerom. Razvidno je da se kod situacija hoda krivom stazom radi o zabludi ili prividu koji zbog raznih razloga mogu izgledati kao siguran i dobar izbor. Postavljajući u pitanje izbor svoga puta i svih vrijednosti za koje smo se odlučili, doznat ćemo koliko nam vjetra u jedra daje spoznaja da smo se u jednom prijelomnom trenutku odlučili upravo za put kojim hodimo. Važno se upitati i koliko truda ulažemo u tom hodu te jesu li nezadovoljstvo i praznina koji se daju oćutjeti plod promašenosti puta ili odraz nezainteresiranosti koja je izazvana neulaganjem dovoljnog truda na započetu putu i prepuštanjem slaboj volji, koja lakše slabi negoli se jača. A kako to zorno izriče ona latinska kada kaže «*Non progredi est regredi*» (Ako ne napreduješ, nazaduješ). Govoreći o preispitivanju vlastitih stavova, nužno je istaći činjenicu da ono što se

ne usudimo postaviti u pitanje, bilo da se bojimo takvo što učiniti ili smo uljuljani u svoj životni ritam koji nas ne nuka na dublji uron u sebe, ne predstavlja temelj na kojem se može graditi čvrsta građevina osobnosti. No, preispitivanje je uvijek odnos uspoređivanja sa nečim čemu težimo, što nas prožima svojim prisućem na bližem ili daljem obzorju naših težnji. Ako nam je zahtjev toga cilja donekle osvjetljen i jasan, te smo se za njega svjesno odlučili, može se reći da smo na dobrom putu da ne zalutamo na toj dugoj stazi sa brojnim mogućnostima skretanja. Jer taj naš hod ka cilju će nam se u nekim situacijama života učiniti teškim, sumornim, a cilj tako dalekim, ali ako smo čvrsto uprli pogled u njega on će i onda kada se «spusti mrak» odašiljati poput svjetionika tračak svjetla, kako bi naše putovanje imalo ispravan smjer. I da takvo svjetlo u potpunosti i ne osvjetli put nozi, njegov bljesak dovoljan je da ka željenom cilju dovede onoga koji sve svoje snage ulaže kako bi mu se što više približio.

Nije li zapravo cijeli čovjekov život, ako ga se ozbiljno uzme, izbor i hod usmjeren svome cilju, koji je svatko osobno pozvan u slobodi odrediti u svom životu. Nažalost mnogi u današnje vrijeme svoj pogled usmjeruju ka onim ciljevima koji se tiču bliže budućnosti, a da pritom pred sobom nemaju jedan sveobuhvatan smisao postojanja, koji otkriva samo spoznaja čovjekove trajne usmjerenosti Izvoru svega što postoji.

Fra Ivan Režić